

τότε πλέον εἴμεθα ἄνδρες τέλειοι καὶ δια-
κεκριμένοι· ἀλλάσσομεν συνεχῶς κατοικίαν,
ἡ δὲ ὑπὸ πρέτρια ταξιοθετεῖ ἐν αὐτῇ καὶ με-
τατίθησι κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ ἐπιπλά, ἅτινα
εἶνε ἀδιάφορα δι' ἡμᾶς ἢ διότι εἶνε νέα ἢ
διότι ἀνήκουσι σήμερον εἰς τὸν Πέτρον, αὐ-
ριον εἰς τὸν Παῦλον. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύ-
ματα ἡμῶν μένουσι πρὸς ἡμᾶς ξένα· μόλις
γνωρίζομεν πόσα κομβία ἔχει τὸ φόρεμα,
ὅπερ ταύτῃ τῇ στιγμή περιβαλλόμεθα· τὰ
δ' ἐνδύματα ταῦτα ἀλλάσσομεν ὡς συχνό-
τατα, καὶ οὐδὲν τούτων διατηρεῖ ἀναγκαίαν
ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐσωτερικὴν
καὶ ἐξωτερικὴν ἱστορίαν. Μόλις δυνάμεθα νὰ
ἐνθυμηθῶμεν ὁποῖαν ἐντύπωσιν προῦξένοι τὸ
φαιὸν περιστήθιον (gilet) ὅπερ παρέσχε ποτὲ
τοσαύτας ἀφορμὰς γέλωτος, ἀλλ' ἐφ' οὗ ἐ-
στηρίχθη τοσάκις ἡ γλυκεῖα τῆς ἀγαπω-
μένης χεὶρ, μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐπὶ τῶν
εὐρειῶν αὐτοῦ κροκίνων αὐλάκων πλανω-
μένη.

Ἡ πρεσβυτίς ἡ ἀντικρὺ τῆς σκευοθήκης,
ὀπισθεν τῆς θερμάστρας, καθημένη ἔφερεν
ἐσθῆτα ἀνθινὴν, ἐξ ὑφάσματος παρελθούσης
ἐποχῆς, τὴν γαμήλιον τῆς μάμμης αὐτῆς
στολήν. Ὁ δισέγγονος αὐτῆς, μικρὸς παῖς
ξανθὸς ἀστράπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν-
δεδυμένος ἤδη τὴν στολήν τῶν μεταλλευ-
τῶν, ἐκάθκετο παρὰ τοὺς πόδας τῆς προ-
μάμμης καὶ ἠριθμεῖ τὰ ἀνθὲς τῆς ἐσθῆτος
αὐτῆς· ἐκείνη δὲ ἴσως διηγήθη αὐτῷ περὶ
τῆς ἐσθῆτος ταύτης πολλὰ μυθάρια, χα-
ριέντως καὶ σπουδαίως εἰρημένα, ἅτινα δὲν
θέλει βεβαίως τόσον ταχέως λησμονήσῃ τὸ
τέκνον· θὰ κυμαίνονται ταῦτα συνεχῶς ἐν
τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ καὶ ὅταν ἔτι, ἀνὴρ γε-
νόμενος, ἐργάζεται μόνος ἐν τοῖς σκοτεινοῖς
διαδρόμοις τῆς Καρολίνας, καὶ θὰ διηγῇ-
ται ταῦτα ἴσως ἐπὶ μακρὸν χρόνον μετὰ
τὸν θάνατον τῆς ἀγαθῆς μάμμης, ὅταν γέ-
ρων ἤδη πολὺς καὶ ἐκείνος· κάθηται ἐν τῷ
μέσῳ τῶν ἐγγόνων αὐτοῦ, ἀντικρὺ τῆς με-
γάλης σκευοθήκης, ὀπισθεν τῆς θερμάστρας.

ΝΥΞ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ.

(Περσικὴ ἐποποιΐα).

αὐτὰ ψάλλω τὴν ἀτυχίαν τῆς Νυκτός
καὶ Ἡμέρας· θὰ ἰδῇτε τὴν ἐπιμονὴν πα-
τρὸς, τοῦ Ἡλίου· θὰ ἀκούσῃτε τὴν κακεν-
τρέχειαν τοῦ Φθόρου καὶ τῆς Κακίας· καὶ
θὰ μάθητε ὅτι ὁ ἔρως τοῦ Θανάτου πρὸς
τὴν Νύκτα μετετρέπη εἰς τρομερὰν ἐκδί-
κην. Ὑπάρχει πεπρωμένον.

«Ὑπῆρχον δύο ἀδελφαὶ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς
αὐτῆς μητρός· ἐν τούτοις οὐδέποτε συνώκη-
σαν ἐν τῇ αὐτῇ στέγῃ· καὶ ὅμως ἠγαπῶν-
το· μόλις ἡ Νύξ ἔδιδε τὴν χεῖρα εἰς τὴν
Ἡμέραν, μόλις αὐτὴν ἐν τῇ μητρικῇ στέγῃ
ἀφικνουμένην ἔβλεπε, καὶ ἦτο ἠναγκασμένη
ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ μήτηρ των ἐκαλεῖτο Σκιά·
νέα ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, ἐξ οὗ καὶ αἱ
θυγατέρες αὐταὶ ἐγεννήθησαν. Ἐλάβον ἐν-
τολὴν ἀπὸ τῆς μητέρας των νὰ μισῶσι τὸν
Ἡλίον· οὗτος κατηράσθη αὐτάς νὰ μὴ συ-
ζῶσι· κατηράσθη νὰ περιφέρωνται ἀλληλο-
διαδόχως τὸν κόσμον· νὰ φεύγωσι ταχύτε-
ρον τοῦ ἀνέμου· ἦτο τὸ πεπρωμένον των».

«Καὶ ὅμως ἠγαπῶντο· ἡ Νύξ ἦτο μέ-
λαινα, μελαντέρα τοῦ σκότους· ἡ Ἡμέρα
ἦτο λευκὴ, λευκοτέρα τῆς χιόνος· καὶ αἱ
δύο ἦσαν παρθένοι ἀγναὶ καὶ ὠραῖαι. Ἡ
Κακία καὶ ὁ Φθόρος ἐζήλευσαν ὅμως αὐ-
τάς· ἡ Κακία καὶ ὁ Φθόρος ἦσαν κακοὶ
γείτονές των· τὰς ἐσυκοφάντησαν· τοιοῦτον
ἦτο τὸ πεπρωμένον των».

«Ἦσαν διδύμοι· ἡ Νύξ ἐφαίνετο ὅμως
πρεσβυτέρα. Συνανετρέφοντο καὶ ὅμως οὐ-
δεμίᾳ ἀνάμνησις ἐφαίνετο ὑπάρχουσα ἐν τῇ
μνήμῃ αὐτῶν. Οἱ χαρακτῆρές των δὲν ὡ-
μοιάζον· ἡ Ἡμέρα ἦτο γελοῦστα· ἡ Νύξ
σκυθρωπὴ καὶ μελαγχολικὴ· καὶ ὅμως αἱ
καρδίαι των, ὅταν συνηντῶντο, ἔπαλλον·
ἐφλέγοντο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀνταλλά-
ξωσι λέξεις· δὲν ἠδύναντο· καὶ ὅμως ἐγνώ-
ριζον ὅτι ἦσαν ἀδελφαί· τοιοῦτο τὸ πεπρω-
μένον των».

«Ἡ Νύξ ἦτο ἐμβριθὴς· πάντες ἐν τῇ
οἰκίᾳ συνέρπον, διὰ νὰ τὴν συμβουλευθῶ-
σιν· οὐδέποτε τις ἀπέτυχεν αἱ συμβουλαί

ταί της ἦσαν ὀρθαί. Ἦτο εὐσπλαγχνος πόσους τῶν ἐραστῶν δὲν ἐπροστάτευσε; πόσας τῶν γυναικῶν δὲν ἔσωσε; καὶ οἱ κλέπται αὐτοὶ ἐπροστατεύθησαν· ἀλλὰ ἡ εὐσπλαγχνία της ἦτο ὑπερβολικὴ· πολλοὶ κακοῦργοι ἐλπίζοντες εἰς τὴν αἰγίδα τῆς προστασίας της, πόσα κακὰ δὲν ἐπραξαν; Τοιοῦτος ἦτο ὁ χαρακτήρ της.

«Τοὺς πάντας ἤλεει· τοὺς πάντας εὐσπλαγχνίζετο· ἡ εὐεργεσία ἦτο ὁ προορισμός της· ἅπαντες ἀνεπαύοντο ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς στέγῃ· ἡ ἰδέα, ὅτι τοὺς πάντας ἐφορᾷ, καθίστα ἡρεμον καὶ γλυκὺν τὸν ὕπνον αὐτῶν· ἡ Νύξ ἐπεθύμει τὴν ἡρεμίαν· ἐφευγε τὰς φωνὰς καὶ τὴν ταραχὴν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἦτο ὁμοῦς ὀκνηρά· ἐργασίαν ὀλίγην ἔκαμνε· συνήθως ἐρέμβαζεν· οἱ μακροὶ πλόκαμοι τῆς μελαινης αὐτῆς κόμης ἐδίδον χάριν εἰς τὸν ῥεμβασμόν· καὶ ῥεμβάζουσα εἶχε βλέμμα ζωηρόν, βλέμμα δηλοῦν τὴν καρδίαν της, τὸν χαρακτήρα της».

«Πολλοὺς ἔσωσεν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀπώλεσε· πάντες συνειθίζον νὰ βλέπωσιν ἀλληλοδιαδόχως τὰς δύο ταύτας ἀδελφάς· καὶ ὁμοῦς πολλοὶ ἰδόντες τὴν Νύκτα, δὲν ἐπρόλαβον νὰ ἴδωσι τὴν Ἠμέραν· ὁ Θάνατος, ἐραστής ἀμείλικτος, ὡς ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τῆς Νυκτός, καὶ πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ζηλοτυπῶν, πολλοὺς ἀφῆρεσεν, ὡς ἰσχυρότερος, λαβὼν εἰς τὴν κατοχὴν του· ἡ πρὸς τὸν Θάνατον ἀπάθειά της, πολλοὺς κατέστρεψεν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἡ Ἠμέρα ἐφαίνετο σεμνή· καὶ ὁμοῦς δὲν ἦτο· προσεποιεῖτο· κατόρθου δι' ἐπιτηδειότητος σπανίας νὰ καλύπτῃ τὰς ἀσχημίας της· τὰς ἐκάλυπτεν· οἱ προσποιητοὶ τρόποι πολλοὺς ἠπάτησαν· ἦτο ὁ χαρακτήρ της».

«Ἦτο χαρίεσσα· εὐθυμὸς· σπανιώτατα μελαγχολικὴ· ἐπεθύμει τὴν ταραχὴν· ἡγάπα τὰς πανηγύρεις· ἐτέρπετο εἰς τὰς μάχας· τὰ θεάματα ἦτο τὸ στοιχεῖόν της· ἡ μουσικὴ τὴν ἐφαίδρυνεν· εἶχε τὸν χαρακτήρα της».

«Ἦτο φλύαρος· θορυβώδης· αἱ φιλονεικίαι ἐζωογόουν αὐτήν· εἶχε τοὺς πελάτας της, ἀλλ' οὐχὶ ὅπως ἡ Νύξ· πολλάκις αἱ συμβουλαὶ της ἀπέτυχον· πολλοὶ μετενόη-

σαν ἀκολουθήσαντες αὐτάς· ἡ καρδία της ἦτο κακὴ; ὅχι· ὁ χαρακτήρ της».

«Ἡ Ἠμέρα ἦτο ἐργατικὴ· ἄνευ ἐργασίας σπχνίως ἡσύχαζε· τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά της ἔπρεπε ν' ἀπασχολῇται· εἰργάζετο· ἐφλυάρει· ἐθορύβει· ἡτάκτει· πλὴν εἰργάζετο· δὲν ἦτο ὁ χαρακτήρ της;»

«Ἡ νέα κόρη Νύξ δὲν ἡγάπα· πλὴν ἡγαπάτο ὑπὸ τοῦ Θανάτου· ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὸν ἔρωτα· ἡ Ἠμέρα ἡρᾶτο εὐκόλως· καὶ εὐκόλως ἤθελεν εὑρεῖ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ Νύξ καὶ ἡ Ἠμέρα ἐμελλον νὰ ἐλευθερωθῶσι τῆς κατάρας τοῦ πατρὸς των Ἠλίου· πλὴν δὲν ἦτο πεπρωμένον».

«Ὁ πατήρ των ἠθέλησε νὰ συγχωρήσῃ αὐτάς· τὰς εἶχε λυπηθῇ· ἀλλ' ὁ μικρότερος αὐτοῦ ἀδελφός, ὁ Θάνατος, πνέων ἐκδίκησιν πλέον κατὰ τῆς ἐμπαιζούσης αὐτὸν Νυκτός, τὰς διέβαλεν εἰς τὸν πατέρα των· ὁ Φθόρος καὶ ἡ Κακία ἐνίσχυσαν τὴν διαβολὴν· ὁ Ἡλιος ἐπείσθη· ἦτο πεπρωμένον».

«Αἱ ἀδελφαὶ ἠλπίζον· ἡ ἐλπίς των ὁμοῦς ἦτο ματαία· ἡ πρόσκαιρος καταδίκη των μετετρέπη εἰς αἰωνίαν· ὁ πατήρ των ἐγένετο ἄκαμptos· δὲν θὰ καμφθῇ ποτέ· αἱ νεάνιδες θὰ τρέχωσι τὸν κόσμον ἀλληλοδιαδόχως· ἐνῷ ἡ μία θὰ οἰκουρῇ, ἡ ἄλλη θὰ φεύγῃ ὡς ὁ ἄνεμος· ταχύτερον αὐτοῦ εἶναι πεπρωμένον».

«ΦΑΤΙΧ.»

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἴδου πῶς ὁ Κοραῆς περιγράφει τὴν κομικὴν παρουσίαν αὐτοῦ εἰς τὸν Ναπολέοντα Α'. «Παράστησον εἰς τὴν φαντασίαν σου ἐνδεδυμένον μὲ φορέματα δανειστά, μὲ σκιαδίων ἰσομέγεθες, μὲ πέτασον ἀλεξιβροχόν, καὶ περιζωσμένον ῥομφαίαν, καὶ κινδυνεύοντα πολλάκις νὰ πέσῃ διὰ τὴν εἰς τὰ σκέλη τῆς ῥομφαίας ἐμπλοκὴν· ποῖον; ἐμὲ, καὶ κράτει ἂν ᾖναι δυνατόν τὸν γέλωτα!»